

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
ЧЕТИРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТО НАРОДНО СЪБРАНИЕ
КОМИСИЯ ПО ПРАВНИ ВЪПРОСИ

17⁴⁹
17.12.2020

ДОКЛАД

Относно: законопроект за изменение и допълнение на Закона за административните нарушения и наказания, № 002-01-30, внесен от Министерски съвет на 23.07.2020 г., приет на първо гласуване на 24.09.2020 г.

Проект!
Второ гласуване

ЗАКОН

за изменение и допълнение

на Закона за административните нарушения и наказания

(обн., ДВ, бр. 92 от 1969 г.; изм., бр. 54 от 1978 г., бр. 28 от 1982 г., бр. 28 и 101 от 1983 г., бр. 89 от 1986 г., бр. 24 от 1987 г., бр. 94 от 1990 г., бр. 105 от 1991 г., бр. 59 от 1992 г., бр. 102 от 1995 г., бр. 12 и 110 от 1996 г., бр. 11, 15, 59 и 85 от 1998 г., бр. 51, 67 и 114 от 1999 г., бр. 92 от 2000 г., бр. 25, 61 и 101 от 2002 г., бр. 96 от 2004 г., бр. 39 и 79 от 2005 г., бр. 30, 33, 69 и 108 от 2006 г., бр. 51, 59 и 97 от 2007 г., бр. 12, 27 и 32 от 2009 г., бр. 10, 33, 39, 60 и 77 от 2011 г., бр. 19, 54 и 77 от 2012 г., бр. 17 от 2013 г., бр. 98 и 107 от 2014 г., бр. 81 от 2015 г., бр. 76 и 101 от 2016 г., бр. 63 и 101 от 2017 г., бр. 20 и 38 от 2018 г., бр. 83 и 94 от 2019 г. и бр. 13 от 2020 г.)

Комисията подкрепя текста на вносителя за наименованието на закона.

Предложение на народния представител Искрен Веселинов и група народни представители:

1. Създава се нов § 1:

„§ 1. В чл. 13 се правят следните изменения и допълнения:

1. Досегашният текст става ал. 1.

2. Създават се ал. 2 и 3:

„(2) За административно нарушение извършено повторно или на системно извършване може да се предвижда наказание безвъзмезден труд в полза на обществото, което да се налага самостоятелно или едновременно с друго наказание по ал. 1.

(3) За административни нарушения, с които се нарушава обществения ред може да се предвижда и налага наказание задържане в териториална структура на Министерството на вътрешните работи.

2. §1 става § 2.

Комисията подкрепя по принцип предложението.

Комисията предлага да се създаде нов § 1:

§ 1. В чл. 13 се правят следните изменения и допълнения:

1. Досегашният текст става ал. 1.

2. Създава се ал. 2:

„(2) За административно нарушение извършено повторно или на системно извършване може да се предвижда наказание безвъзмезден труд в полза на обществото, което да се налага самостоятелно или едновременно с друго наказание по ал. 1“.

§ 1. В чл. 16, изречение второ думите „при употреба на алкохол или друго силно упойващо вещество“ се заменят със „за всички видове транспорт, извършени след употреба на алкохол, наркотични вещества или техни аналози“.

Комисията подкрепя текста на вносителя за § 1, който става § 2.

Предложение на народния представител Искрен Веселинов и група народни представители:

1. Създава се нов § 3:

„§ 3. Създават се чл. 16а и 16б:

„Чл. 16а. (1) Безвъзмездният труд е труд, който се полага в полза на обществото без ограничаване на други права на наказания.

(2) Продължителността на наказанието, безвъзмезден труд в полза на обществото, не може да бъде по-малко от 40 часа и повече от 200 часа годишно за не повече от две последователни години.

Чл. 16б. (1) Задържането в териториална структура на Министерството на вътрешните работи може да се предвижда за срок до 25 деноноция.

(2) Наложеното наказание по ал. 1 не се смята за осъждане и не се вписва в бюрата за съдимост.

2. § 2 - § 9 стават съответно § 4 - § 11.

Комисията подкрепя по принцип предложението.

Комисията предлага да се създаде нов § 3:

§ 3. Създава се чл. 16а:

„Чл. 16а. (1) Безвъзмездният труд е труд, който се полага в полза на обществото без ограничаване на други права на наказания.

(2) Продължителността на наказанието безвъзмезден труд в полза на обществото не може да бъде по-малко от 40 часа и повече от 200 часа годишно за не повече от две последователни години".

§ 2. В чл. 27, ал. 5 след думите „определена професия или дейност“ се поставя запетая и се добавя „освен в предвидените в закон случаи“.

Комисията подкрепя по принцип текста на вносителя и предлага следната редакция на § 2, който става § 4:

§ 4. В чл. 27, ал. 5 накрая се поставя запетая и се добавя „освен в предвидените в закон случаи“.

§ 3. Член 28 се изменя така:

„Чл. 28. (1) За маловажен случай на административно нарушение наказващият орган не налага наказание на нарушителя, като го предупреждава писмено, че при извършване на друго административно нарушение от същия вид, представляващо маловажен случай, в едногодишен срок от влизането в сила на предупреждението, за това друго нарушение ще му бъде наложено административно наказание. С предупреждението наказващият орган прилага чл. 20, ал. 2 – 4 и чл. 21.

(2) Предупреждението по ал. 1 съдържа:

1. датата и мястото на издаването му;
2. собственото, бащиното и фамилното име и длъжността на лицето, което го е издало;
3. датата на акта, въз основа на който се издава, и името, длъжността и местослуженето на актосъставителя;
4. собственото, бащиното и фамилното име на нарушителя, точния му адрес, единен граждански номер, а в случай че е чужденец – имената, точния адрес, дата на раждане, а ако има информация за това – и място на раждане, по паспорт или заместващ го документ за пътуване с посочване на номер, дата на издаване и издател на документа;
5. описание на нарушението и обстоятелствата, които сочат, че е маловажен случай;
6. законовите разпоредби, които са нарушени;
7. предупреждението;
8. вещите, които се отнемат в полза на държавата;
9. разпореждането с веществените доказателства;
10. в какъв срок и пред кой съд подлежи на обжалване;
11. подпис на органа, който го издава.

(3) Предупреждението се връчва на нарушителя по реда на чл. 58. В случай че с предупреждението е извършено разпореждане с веществени доказателства или са отнети в полза на държавата вещи, които не

принадлежат на нарушителя, препис от предупреждението се връчва на техния собственик.

(4) Предупреждението подлежи на обжалване и протест по реда на глава трета, раздел пети от този закон.

(5) Разпоредбите на ал. 1 – 4 се прилагат и за маловажен случай на административни нарушения, извършени от непълнолетни.

(6) Разпоредбите на ал. 1 – 4 се прилагат съответно и за маловажен случай на неизпълнение на задължение от едноличен търговец или юридическо лице към държавата или община.

(7) Разпоредбите на ал. 1 – 6 не се прилагат, когато в закон е предвидено друго.“

Комисията подкрепя по принцип текста на вносителя и предлага следната редакция на § 3, който става § 5:

§ 5. Член 28 се изменя така:

„Чл. 28. (1) За маловажен случай на административно нарушение наказващият орган не налага наказание на нарушителя, като го предупреждава писмено, че при извършване на друго административно нарушение от същия вид, представляващо маловажен случай, в едногодишен срок от влизането в сила на предупреждението, за това друго нарушение ще му бъде наложено административно наказание. С предупреждението наказващият орган прилага чл. 20, ал. 2 – 4 и чл. 21.

(2) Актът по ал. 1 съдържа:

- 1. датата и мястото на издаването му;**
- 2. собственото, бащино и фамилното име и длъжността на лицето, което го е издало;**
- 3. датата на акта, въз основа на който се издава, и името, длъжността и местослуженето на актосъставителя;**
- 4. собственото, бащино и фамилното име на нарушителя, точния му адрес, единен граждански номер, а в случай че е чужденец – имената, точния адрес, дата на раждане, а ако има информация за това – и място на раждане, по паспорт или заместващ го документ за пътуване с посочване на номер, дата на издаване и издател на документа;**
- 5. описание на нарушението и обстоятелствата, които сочат, че е маловажен случай;**
- 6. законовите разпоредби, които са нарушени;**
- 7. предупреждението;**
- 8. вещите, които се отнемат в полза на държавата;**
- 9. разпореждането с веществените доказателства;**
- 10. в какъв срок и пред кой съд подлежи на обжалване;**
- 11. подпис на органа, който го издава.**

(3) Предупреждението се връчва на нарушителя по реда на чл. 58. В случай че с предупреждението е извършено разпореждане с веществени доказателства или са отнети в полза на държавата вещи, които не принадлежат на нарушителя, препис от предупреждението се връчва на техния собственик.

(4) Предупреждението подлежи на обжалване и протест по реда на глава трета, раздел V.

(5) Алинеи 1 – 4 се прилагат и за маловажен случай на административни нарушения, извършени от непълнолетни.

(6) Алинеи 1 – 4 се прилагат съответно и за маловажен случай на неизпълнение на задължение от едноличен търговец или юридическо лице към държавата или община.

(7) Алинеи 1 – 6 не се прилагат, когато в закон е предвидено друго.“

§ 4. Член 29 се изменя така:

„Чл. 29. Разпоредбата на чл. 28 не се прилага за нарушения, свързани с безопасността на движението за всички видове транспорт, извършени след употреба на алкохол, наркотични вещества или техни аналози.“

Комисията подкрепя текста на вносителя за § 4, който става § 6.

§ 5. В глава втора, раздел V се създава чл. 29а:

„Чл. 29а. Времето, през което за същото нарушение наказаното лице е било лишено по административен ред или фактически от възможността да упражнява определена професия или дейност, се приспада при изпълнение на наказанието временно лишаване от право да се упражнява определена професия или дейност.“

Комисията подкрепя текста на вносителя за § 5, който става § 7.

§ 6. В чл. 37 се създават ал. 3 и 4:

„(3) Не може да съставя акт за установяване на административно нарушение лице, което:

1. е пострадало от нарушението или е съпруг или роднина на нарушителя или пострадалия по права линия без ограничение и по съребрена линия - до четвърта степен;

2. е заинтересувано от изхода на административното производство или има с нарушителя или пострадалия особени отношения, които пораждат основателни съмнения в неговото безпристрастие.

(4) При наличие на някое от посочените основания по ал. 3, като актосъставител действа:

1. друго лице с компетентност по ал. 1 или 2;

2. при липса на лице по т. 1 – друго лице, оправомощено от наказващия орган за конкретния случай.“

Комисията подкрепя по принцип текста на вносителя и предлага следната редакция на § 6, който става § 8:

§ 8. В чл. 37 се създават ал. 3 и 4:

„(3) Не може да съставя акт за установяване на административно нарушение лице, което е:

1. пострадало от нарушението или е съпруг или роднина на нарушителя или пострадалия по права линия без ограничение и по съребрена линия - до четвърта степен;

2. заинтересовано от изхода на административното производство или има с нарушителя или пострадалия особени отношения, които пораждат основателни съмнения в неговата безпристрастност.

(4) При наличие на някое от посочените в ал. 3 основания, като актосъставител действа:

1. друго лице с компетентност по ал. 1 или 2;

2. при липса на лице по т. 1 – друго лице, оправомощено от наказващия орган за конкретния случай.“

§ 7. В чл. 42 се правят следните изменения и допълнения:

1. Досегашният текст става ал. 1, като в нея:

а) в т. 6 след думите „единен граждански номер“ се поставя запетая и се добавя „а в случай че е чужденец – имената, точния адрес, дата на раждане, а ако има информация за това – и място на раждане, по паспорт или заместващ го документ за пътуване с посочване на номер, дата на издаване и издател на документа“;

б) точка 7 се изменя така:

„7. имената, точните адреси и датата на раждане на свидетелите.“

2. Създава се ал. 2:

„(2) В акта за установяване на административно нарушение нарушителят може да посочи, че желае наказателното постановление да му бъде връчено чрез изпращане на съобщение до персонален профил, регистриран в информационната система за сигурно електронно връчване като модул на Единния портал за достъп до електронни административни услуги по смисъла на Закона за електронното управление.“

Комисията подкрепя текста на вносителя за § 7, който става § 9, като в т. 1, в текста преди буква „а“ думите „ал. 1, като“ се заменят с „ал. 1 и“.

§ 8. В чл. 43, ал. 5 се създава изречение второ: „При връчване на препис от акта нарушителят се уведомява писмено за правото му в 14-дневен срок да отправи предложение до наказващия орган за сключване на

споразуменіе за приключване на административнонаказателното производство.“

Комисията подкрепя текста на вносителя за § 8, който става § 10.

§ 9. В чл. 44, ал. 1 се правят следните изменения:

1. В ал. 1 думата „тридневен“ се заменя със „седемдневен“.
2. В ал. 3 думите „В двуседмичен срок от подписването“ се заменят с „В 14-дневен срок от връчването“.
3. В ал. 4 думата „водача“ се заменя с „нарушителя“.

Комисията подкрепя по принцип текста на вносителя и предлага следната редакция на § 9, който става § 11:

§ 11. В чл. 44 се правят следните изменения:

1. В ал. 1 думата „тридневен“ се заменя със „7-дневен“.
2. В ал. 3 думите „В двуседмичен срок от подписването“ се заменят с „В 14-дневен срок от връчването“.
3. В ал. 4, изречение второ думата „водача“ се заменя с „нарушителя“.

Предложение на народния представител Искрен Веселинов и група народни представители:

1. Създава се нов § 12:

„§ 12. Създава се чл. 44а:

„Чл. 44а. Редът за установяване на административното нарушение, за което е предвидено наказание задържане в териториална структура на Министерството на вътрешните работи се определя в нормативния акт, в който е предвидено административното нарушение.“

2. § 10 става § 13.

Комисията не подкрепя предложението.

§ 10. В чл. 46, ал. 4 след думите „Подлежащите на бързо разваляне вещи“ се добавя „с разрешение на наказващия орган“, а думите „Държавна спестовна каса“ се заменят с „търговска банка, обслужваща държавния бюджет, или в Българската народна банка“.

Комисията подкрепя по принцип текста на вносителя и предлага следната редакция на § 10, който става § 12:

§ 12. В чл. 46 ал. 4 се изменя така:

„(4) Подлежащите на бързо разваляне вещи се продават с разрешение на наказващия орган чрез държавните и общинските фирми, като получената сума, след приспадане на извършените разходи, се депозира в търговска банка, обслужваща държавния бюджет, или в Българската народна банка.“

Предложение на народния представител Искрен Веселинов и група народни представители:

1. Създава се нов § 14:

„§ 14. Създава се чл. 47а:

„Чл. 47а. Административните наказания по чл. 13, ал. 1 и 2 се налагат от районния съд, в района на който е извършено или довършено административното нарушение, за което е предвидено съответното наказание, а за нарушенията, извършени в чужбина – от Софийския районен съд.“

2. § 11 - § 16 стават съответно § 15 - § 20.

Комисията подкрепя по принцип предложението.

Комисията предлага да се създаде нов § 13:

§ 13. Създава се чл. 47а:

„Чл. 47а. Административното наказание по чл. 13, ал. 2 се налага от районния съд, в района на който е извършено или довършено административното нарушение, за което е предвидено съответното наказание, а за нарушенията, извършени в чужбина – от Софийския районен съд“.

§ 11. В чл. 48 се правят следните изменения и допълнения:

1. Създава се нова ал. 2:

„(2) Когато нарушението е свързано с подаване на информация по електронен път, компетентен да разгледа преписката е наказващият орган, в чийто район е седалището на органа, пред който е подадена или е следвало да бъде подадена информацията.“

2. Създава се ал. 3:

„(3) Когато нарушението е свързано с обработка на информация в компютърна мрежа или е извършено в киберпространството, извън случаите по ал. 2, компетентен да разгледа преписката е наказващият орган, в чийто район е постоянният адрес на нарушителя или адресът на управление на едноличния търговец или юридическото лице, при осъществяване на дейността на което е допуснато неизпълнение на задължение към държавата или община. Когато нарушителят няма постоянен адрес в страната или едноличният търговец или юридическото лице нямат адрес на управление в страната, компетентен да разгледа преписката е наказващият орган с териториална компетентност – гр. София.“

3. Досегашната ал. 2 става ал. 4 и в нея думите „се намира местожителството на дееца“ се заменят с „е постоянният адрес на нарушителя или адресът на управление на едноличния търговец или юридическото лице“.

14. Комисията подкрепя текста на вносителя за § 11, който става §

§ 12. В чл. 51 се правят следните изменения и допълнения:

1. В ал. 2 след думите „да се отведе“ се добавя „незабавно с мотивиран писмен акт“.

2. Алинея 3 се изменя така:

„(3) Отводи по същите основания могат да се искат и от:

1. лицето, срещу което е съставен актът за установяване на административно нарушение;

2. едноличния търговец или юридическото лице, срещу които е съставен актът за установяване на административно нарушение;

3. пострадалия от нарушението.“

3. Създава се ал. 4:

„(4) В случаите по ал. 2:

1. когато като наказващ орган действа лице по чл. 47, ал. 1, буква „а“, се произнася оправомощено лице по чл. 47, ал. 2, а ако няма такова – друго лице, изрично оправомощено от наказващия орган да се произнесе по преписката за конкретния случай;

2. когато като наказващ орган действа лице по чл. 47, ал. 1, буква „б“, се произнася по-горестоящият орган, а ако няма такъв – друго лице, изрично оправомощено от наказващия орган да се произнесе по преписката за конкретния случай;

3. когато като наказващ орган действа лице по чл. 47, ал. 2, се произнася ръководителят по чл. 47, ал. 1, буква „а“.“

Комисията подкрепя по принцип текста на вносителя и предлага следната редакция на § 12, който става § 15:

§ 15. В чл. 51 се правят следните изменения и допълнения:

1. В ал. 2 накрая се добавя „незабавно с мотивиран писмен акт“.

2. Алинея 3 се изменя така:

„(3) Отвод на същите основания може да се иска и от:

1. лицето, срещу което е съставен актът за установяване на административно нарушение;

2. едноличния търговец или юридическото лице, срещу които е съставен актът за установяване на административно нарушение;

3. пострадалия от нарушението.“

3. Създава се ал. 4:

„(4) При отвод на длъжностното лице по реда на ал. 2 по преписката се произнася:

1. оправомощено лице по чл. 47, ал. 2, когато наказващият орган е лице по чл. 47, ал. 1, буква „а“, а ако няма такова – друго лице, изрично оправомощено от наказващия орган;

2. по-горестоящият орган, когато наказващият орган е лице по чл. 47, ал. 1, буква „б“, а ако няма такъв – друго лице, изрично оправомощено от наказващия орган;

3. ръководителят по чл. 47, ал. 1, буква „а“, когато наказващият орган е лице по чл. 47, ал. 2.“

§ 13. В чл. 53 ал. 1 се изменя така:

„(1) Наказващият орган издава наказателно постановление, с което налага на нарушителя съответно административно наказание, когато установи по несъмнен начин факта на извършеното нарушение, самоличността на лицето, което го е извършило, и неговата вина, ако не са налице основания за прекратяване на производството, за прилагането на чл. 28 и не е сключено споразумение с нарушителя.“

Комисията подкрепя текста на вносителя за § 13, който става § 16, като думите „чл. 28 и“ се заменят с „чл. 28 или“.

§ 14. Член 54 се изменя така:

„Чл. 54. (1) Наказващият орган прекратява административнонаказателното производство с мотивирана резолюция:

1. когато деянието, описано в акта за установяване на административно нарушение, не е извършено или не съставлява нарушение;

2. когато нарушението не е доказано по несъмнен начин;

3. когато не е доказано по несъмнен начин участието на лицето, срещу което е съставен актът за установяване на административно нарушение, в извършване на нарушението;

4. в случаите по чл. 34, ал. 1, букви „а“ – „в“;

5. когато актът за установяване на административното нарушение е съставен след изтичане на сроковете по чл. 34, ал. 1 или 2;

6. когато не е издадено наказателно постановление, нарушителят не е предупреден по реда на чл. 28 и не е сключено споразумение за приключване на производството в срока по чл. 34, ал. 3;

7. когато при съставяне на акта за установяване на административно нарушение е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила;

8. когато срещу същото лице за същото деяние има влязло в сила наказателно постановление, предупреждение по чл. 28, споразумение или влязъл в сила съдебен акт;

9. в случаите по чл. 33, ал. 2.

(2) Когато е съставен акт за установяване на административно нарушение за две или повече нарушения, наказващият орган може да прекрати производството на основанията по ал. 1 и само по отношение на някое от нарушенията.

(3) Когато наказващият орган прекратява производството с мотивирана резолюция, постановява да се върнат иззетите вещи, освен ако притежаването им е забранено, или да се заплати тяхната равностойност в случаите на чл. 46, ал. 4. Вещите, притежаването на които е забранено, не се връщат, а с тях се постъпва по реда, установен в съответните нормативни актове.

(4) Резолюцията трябва да съдържа:

1. собственото, бащиното и фамилното име и длъжността на лицето, което я е издало;
2. датата на издаването и номера на резолюцията;
3. датата на акта, въз основа на който е образувана преписката, и името, длъжността и местослуженето на актосъставителя;
4. собственото, бащиното и фамилното име, точния адрес и единен граждански номер на лицето, срещу което е съставен актът, а в случай че е чужденец – имената, точния адрес, дата на раждане, а ако има информация за това – и място на раждане, по паспорт или заместващ го документ за пътуване с посочване на номер, дата на издаване и издател на документа;
5. описание на нарушението, за което е съставен актът;
6. законовите разпоредби, за нарушаването на които е съставен актът;
7. мотиви, които налагат прекратяване на производството;
8. вещите, които се отнемат в полза на държавата;
9. разпореждането с веществените доказателства;
10. в какъв срок и пред кой съд подлежи на обжалване.

(5) Резолюцията се подписва от длъжностното лице, което я е издало.

(6) Препис от резолюцията, с която се прекратява административнонаказателното производство на основание ал. 1, т. 1 – 8, се връчва на:

1. лицето, срещу което е съставен актът за установяване на административно нарушение;
2. пострадалия от нарушението, ако е направил искане пред наказващия орган за обезщетяване на причинените му вреди, като се уведомява за възможността да предяви иска си по общия ред;
3. собственика на вещите, когато с резолюцията е извършено разпореждане с веществени доказателства или са отнети в полза на държавата вещи, а той не е лице по т. 1.

(7) Резолюцията, с която се прекратява административнонаказателното производство на основание ал. 1, т. 1 – 8, подлежи на обжалване и протест по реда на глава трета, раздел пети от този закон.

(8) Когато съдът отмени резолюцията, наказващият орган упражнява правомощията си по чл. 52 в едномесечен срок от уведомяването му за влезлия в сила съдебен акт.

(9) Алинеи 1 – 8 се прилагат съответно и когато актът за установяване на административно нарушение е съставен срещу едноличен търговец или юридическо лице.“

Комисията подкрепя по принцип текста на вносителя и предлага следната редакция на § 14, който става § 17:

§ 17. Член 54 се изменя така:

„Чл. 54. (1) Наказващият орган прекратява административнонаказателното производство с мотивирана резолюция:

1. когато деянието, описано в акта за установяване на административно нарушение, не е извършено или не съставлява нарушение;

2. когато нарушението не е доказано по несъмнен начин;

3. когато не е доказано по несъмнен начин участието на лицето, срещу което е съставен актът за установяване на административно нарушение, в извършване на нарушението;

4. в случаите по чл. 34, ал. 1, букви „а“ – „в“;

5. когато актът за установяване на административното нарушение е съставен след изтичане на сроковете по чл. 34, ал. 1 или 2;

6. когато в срока по чл. 34, ал. 3 не е издадено наказателно постановление, нарушителят не е предупреден по реда на чл. 28 или не е сключено споразумение за приключване на производството;

7. когато при съставяне на акта за установяване на административно нарушение е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила;

8. когато срещу същото лице за същото деяние има влязло в сила наказателно постановление, предупреждение по чл. 28, споразумение или влязъл в сила съдебен акт;

9. в случаите по чл. 33, ал. 2.

(2) Когато е съставен акт за установяване на административно нарушение за две или повече нарушения, наказващият орган може да прекрати производството на основанията по ал. 1 и само по отношение на някое от нарушенията.

(3) Когато наказващият орган прекратява производството с мотивирана резолюция, постановява да се върнат изетите вещи, освен ако притежаването им е забранено, или да се заплати тяхната равностойност в случаите по чл. 46, ал. 4. Вещите, притежаването на които е забранено, не се връщат, а с тях се постъпва по реда, установен в съответните нормативни актове.

(4) Резолюцията съдържа:

1. собственото, бащиното и фамилното име и длъжността на лицето, което я е издало;

2. датата на издаването и номера на резолюцията;
3. датата на акта, въз основа на който е образувана преписката, и името, длъжността и местослуженето на актосъставителя;
4. собственото, бащиното и фамилното име, точния адрес и единен граждански номер на лицето, срещу което е съставен актът, а в случай че е чужденец – имената, точния адрес, дата на раждане, а ако има информация за това – и място на раждане, по паспорт или заместващ го документ за пътуване с посочване на номер, дата на издаване и издател на документа;
5. описание на нарушението, за което е съставен актът;
6. законовите разпоредби, за нарушаването на които е съставен актът;
7. мотиви, които налагат прекратяване на производството;
8. вещите, които се отнемат в полза на държавата;
9. разпореждането с веществените доказателства;
10. в какъв срок и пред кой съд подлежи на обжалване.

(5) Резолюцията се подписва от длъжностното лице, което я е издало.

(6) Препис от резолюцията, с която се прекратява административнонаказателното производство на основание ал. 1, т. 1 – 8, се връчва на:

1. лицето, срещу което е съставен актът за установяване на административно нарушение;

2. пострадалия от нарушението, ако е направил искане пред наказващия орган за обезщетяване на причинените му вреди, като се уведомява за възможността да предяви иска си по общия ред;

3. собственика на вещите, когато с резолюцията е извършено разпореждане с веществени доказателства или са отнети в полза на държавата вещи, а той не е лице по т. 1.

(7) Резолюцията, с която се прекратява административнонаказателното производство на основание ал. 1, т. 1 – 8, подлежи на обжалване и протест по реда на глава трета, раздел V.

(8) Когато съдът отмени резолюцията, наказващият орган упражнява правомощията си по чл. 52 в едномесечен срок от уведомяването му за влезлия в сила съдебен акт.

(9) Алинеи 1 – 8 се прилагат съответно и когато актът за установяване на административно нарушение е съставен срещу едноличен търговец или юридическо лице.“

§ 15. В чл. 57 се правят следните изменения и допълнения:

1. В ал. 1:

а) в т. 4 след думите „единен граждански номер“ се поставя запетая и се добавя „а в случай че е чужденец – имената, точния адрес, дата на

раждане, а ако има информация за това – и място на раждане, по паспорт или заместващ го документ за пътуване с посочване на номер, дата на издаване и издател на документа“;

б) създават се нови т. 8 и 9:

„8. отегчаващите и смекчаващи обстоятелства и другите обстоятелства, взети предвид при определяне вида и размера на наказанието;

9. времето, през което наказаното лице е било лишено по административен ред или фактически от възможността да упражнява определена професия или дейност, което се приспада от времето на изтърпяване на наказанието временно лишаване от право да се упражнява определена професия или дейност;“

в) досегашната т. 8 става т. 10;

г) създава се т. 11:

„11. разпореждането с веществените доказателства;“

д) досегашната т. 9 става т. 12;

е) досегашната т. 10 става т. 13 и се изменя така:

„13. в какъв срок и пред кой съд подлежи на обжалване.“

2. Създава се ал. 3:

„(3) С наказателното постановление нарушителят се уведомява и за правата му по чл. 79б.“

Комисията подкрепя текста на вносителя за § 15, който става § 18.

§ 16. В чл. 58 се правят следните изменения и допълнения:

1. Алинея 1 се изменя така:

„(1) Препис от наказателното постановление се връчва срещу подпис на нарушителя и на поискалия обезщетение, освен ако нарушителят е поискал да му бъде връчено чрез изпращане на съобщение до персонален профил, регистриран в информационната система за сигурно електронно връчване като модул на Единния портал за достъп до електронни административни услуги по смисъла на Закона за електронното управление.“

2. Създава се ал. 3:

„(3) В случай че с наказателното постановление е извършено разпореждане с веществени доказателства или са отнети в полза на държавата вещи, които не принадлежат на нарушителя, препис от наказателното постановление се връчва на техния собственик.“

Комисията подкрепя текста на вносителя за § 16, който става § 19.

§ 17. В глава трета, раздел IV се създава чл. 58а:

„Чл. 58а.(1) Административнонаказателното производство може да приключи със споразумение между наказващия орган и нарушителя, сключено в срока по чл. 52, ал. 1. Наказващият орган предлага, а нарушителят може да предложи сключване на споразумение, когато не са налице пречките по ал. 2. Наказващият орган прави предложение за сключване на споразумение в 14-дневен срок след получаване на преписката от актосъставителя, а нарушителят може да направи предложение в 14-дневен срок от връчването на акта.

(2) Споразумение не се допуска:

1. за повторно извършено нарушение;
2. за нарушение, извършено в едногодишен срок от влизането в сила на акт, с който на нарушителя е наложено административно наказание извън случаите по т. 1, или е издадено предупреждение за нарушение от същия вид;
3. в случай че деянието, за което е съставен акт за установяване на административно нарушение, съставлява престъпление; споразумение се допуска, в случай че производството пред наказващия орган е образувано по реда на чл. 36, ал. 2;
4. когато признанието на нарушителя не се подкрепя от събраните доказателства по преписката.

(3) Споразумението се изготвя в писмена форма и съдържа съгласие на страните по въпросите има ли извършено деяние, съставлява ли деянието нарушение и правната му квалификация, извършено ли е то от лицето, срещу което е съставен актът за установяване на административно нарушение, и извършено ли е виновно.

(4) Споразумението трябва да съдържа:

1. датата на сключване на споразумението;
2. собственото, бащиното и фамилното име и длъжността на наказващия орган;
3. собственото, бащиното и фамилното име на нарушителя, точния му адрес и единен граждански номер, а в случай че е чужденец – имената, точния адрес, дата на раждане, а ако има информация за това – и място на раждане, по паспорт или заместващ го документ за пътуване с посочване на номер, дата на издаване и издател на документа;
4. датата на акта, въз основа на който е образувано производството, и името, длъжността и местослуженето на актосъставителя;
5. описание на нарушението, датата и мястото, където е извършено, обстоятелствата, при които е извършено, както и на доказателствата, които го потвърждават;
6. законовите разпоредби, които са били нарушени виновно;
7. вида и размера на административното наказание;
8. вещите, които се отнемат в полза на държавата;
9. разпореждането с веществените доказателства;

10. по коя банкова сметка да се заплати дължимата глоба.

(5) Споразумението се подписва от наказващия орган и от лицето, срещу което е съставен актът за установяване на административно нарушение.

(6) Когато е съставен акт за установяване на административно нарушение за няколко нарушения, споразумение може да се сключи и само за някои от нарушенията.

(7) В случаите по ал. 6, признанието на лицето, с което е сключено споразумение по въпросите, включени в ал. 3, не може да се използва като доказателство за виновността му за другите нарушения, за които е съставен актът за установяване на административно нарушение.

(8) Когато със споразумението се налага административно наказание глоба – самостоятелно или с друго наказание, наказващият орган определя размера на глобата в размер на 70 % от минимума или от абсолютния размер, предвиден за извършеното нарушение, а когато в закона не е предвиден минимум – наказващият орган определя размера на глобата в размер, не повече от 70 % от половината от максимума. Другите видове административни наказания се определят по правилата на чл. 27, ал. 1 – 4.

(9) Със споразумението страните не могат да договарят режим на отнемане на вещи в полза на държавата, различен от този по чл. 20 – 21. Когато със споразумението се извършва разпореждане с веществени доказателства или се отнемат в полза на държавата вещи, които не принадлежат на нарушителя, за сключването му е необходимо съгласие на собственика на вещите, дадено в писмена форма. Писменото съгласие на собственика на вещите става неразделна част от споразумението. В случай че собственикът не даде съгласие за разпореждане с веществени доказателства или за отнемане на вещи в полза на държавата или не може да бъде открит, наказващият орган се произнася по въпроса какво да стане с веществените доказателства и по отнемане на вещите в полза на държавата с наказателно постановление, което подлежи на обжалване по реда на чл. 63.

(10) Когато със споразумението е наложено административно наказание глоба, нарушителят приема да заплати размера на глобата в срок до 14 дни от сключване на споразумението.

(11) Споразумението влиза в сила от датата на подписването му, а ако с него е наложено административно наказание глоба, то влиза в сила от датата на заплащане на глобата. Споразумението е окончателно и има последиците на влязло в сила наказателно постановление.

(12) В случай че до сключване на споразумението пострадалият е направил искане пред наказващия орган за обезщетяване на причинените му вреди по реда на чл. 45, наказващият орган го уведомява за сключеното споразумение и за възможността да предяви иска си по общия ред.

(13) В случай че глобата не бъде платена в срока по ал. 10, наказващият орган обявява, че споразумение не е постигнато с мотивирано постановление, което не подлежи на обжалване и протест, и издава наказателно постановление.

(14) Когато споразумение не бъде постигнато, наказващият орган издава наказателно постановление, като не може да ползва признанието на лицето, срещу което е съставен акт за установяване на административно нарушение, по въпросите, включени в ал. 3, като доказателство за виновността му. Издаването на наказателно постановление, без да е спазена процедурата по ал. 1, не съставлява съществено нарушение на процесуалните правила.

(15) Правилата за споразумението по ал. 1 – 14 се прилагат съответно за еднолични търговци и за юридически лица.

(16) Разпоредбите по ал. 1 – 15 не се прилагат, когато в специален закон е предвидено друго.“

Предложение на народния представител Искрен Веселинов и група народни представители:

В § 17, който става § 21 се правят следните изменения:

§ 21. В глава Трета, раздел IV:

1. Създават се чл. 58а – 58г:

„Чл. 58а. Когато за административното нарушение е предвидено да се налага безвъзмезден труд в полза на обществото, длъжностното лице по чл. 37, ал. 1 изпраща преписката на административнонаказващия орган, който я внася за решаване в съответния районен съд в тридневен срок от получаването ѝ.

Чл. 58б. (1) Районният съд разглежда преписката в състав само от съдия и в открито съдебно заседание.

(2) Страни в това производство са административнонаказващият орган и нарушителят.

(3) Преписката се разглежда в присъствието на нарушителя. Когато нарушителят, редовно призован, не се яви без уважителни причини, преписката се разглежда в негово отсъствие, ако това няма да попречи за разкриването на обективната истина.

(4) Нарушителят има право на адвокатска защита.

(5) При разглеждане на преписка срещу непълнолетен нарушител на възраст от 16 до 18 години се призовават неговите родители, съответно попечители. Неявяването им не е пречка за разглеждане на делото, освен ако съдът намери участието им за необходимо.

(6) Съдът може да разпитва свидетели, ако прецени, че това е необходимо за разкриване на обективната истина.

(7) Свидетел, който е редовно призован и не се яви без уважителни причини, се довежда принудително от органите на Министерството на

вътрешните работи. Ако свидетелят посочи уважителни причини за неявяването си, принудителното довеждане се отменя.

Чл. 58в. (1) Въз основа на събраните доказателства съдът постановява решение, с което:

1. налага наказание и принудителна административна мярка;
2. изпраща материалите на съответния прокурор за образуване на наказателно производство, когато са налице достатъчно данни за извършено престъпление от общ характер;
3. оправдава нарушителя, когато не са налице условията за налагане на наказание.

(2) С решението по ал. 1 съдът се произнася и за отнемането в полза на държавата на вещите и предметите по чл. 20 и 21.

Чл. 58г. Производството за налагане на наказанието по чл. 13, ал. 3 се определя в нормативния акт, в който е предвидено административното нарушение, за което се налага това наказание. “

2. Член 58а става чл. 58д.

Комисията подкрепя по принцип предложението.

Комисията подкрепя по принцип текста на вносителя и предлага следната редакция на § 17, който става § 20:

§ 20. В глава трета, раздел IV се създават чл. 58а-58г:

„Чл. 58а. Когато за административното нарушение е предвидено да се налага безвъзмезден труд в полза на обществото, длъжностното лице по чл. 37, ал. 1 изпраща преписката на административнонаказващия орган, който я внася за решаване в съответния районен съд в тридневен срок от получаването ѝ.

Чл. 58б. (1) Районният съд разглежда преписката в състав само от съдия и в открито съдебно заседание.

(2) Страни в това производство са административнонаказващият орган и нарушителят.

(3) Преписката се разглежда в присъствието на нарушителя. Когато нарушителят, редовно призован, не се яви без уважителни причини, преписката се разглежда в негово отсъствие, ако това няма да попречи за разкриването на обективната истина.

(4) Нарушителят има право на адвокатска защита.

(5) При разглеждане на преписка срещу непълнолетен нарушител на възраст от 16 до 18 години се призовават неговите родители, съответно попечители. Неявяването им не е пречка за разглеждане на делото, освен ако съдът намери участието им за необходимо.

(6) Съдът може да разпитва свидетели, ако прецени, че това е необходимо за разкриване на обективната истина.

(7) Свидетел, който е редовно призван и не се яви без уважителни причини, се довежда принудително от органите на Министерството на вътрешните работи. Ако свидетелят посочи уважителни причини за неявяването си, принудителното довеждане се отменя.

Чл. 58в. (1) Въз основа на събраните доказателства съдът постановява решение, с което:

1. налага наказание и принудителна административна мярка;
2. изпраща материалите на съответния прокурор за образуване на наказателно производство, когато са налице достатъчно данни за извършено престъпление от общ характер;
3. оправдава нарушителя, когато не са налице условията за налагане на наказание.

(2) С решението по ал. 1 съдът се произнася и за отнемането в полза на държавата на вещите и предметите по чл. 20 и 21.

Чл. 58г. (1) Административнонаказателното производство може да приключи със споразумение между наказващия орган и нарушителя, сключено в срока по чл. 52, ал. 1, ако не са налице основанията за недопустимост по ал. 2. Наказващият орган прави предложение за сключване на споразумение в 14-дневен срок от получаване на преписката от актосъставителя, а нарушителят може да направи предложение в 14-дневен срок от връчването на акта.

(2) Споразумение не се допуска:

1. за повторно извършено нарушение;
2. за нарушение, извършено в едногодишен срок от влизането в сила на акт, с който на нарушителя е наложено административно наказание извън случаите по т. 1, или е издадено предупреждение за нарушение от същия вид;
3. в случай че деянието, за което е съставен акт за установяване на административно нарушение, съставлява престъпление; споразумение се допуска, в случай че производството пред наказващия орган е образувано по реда на чл. 36, ал. 2;
4. когато признанието на нарушителя не се подкрепя от събраните доказателства по преписката.

(3) Споразумението се изготвя в писмена форма и съдържа съгласие на страните по въпросите има ли извършено деяние, съставлява ли деянието нарушение и правната му квалификация, извършено ли е то от лицето, срещу което е съставен актът за установяване на административно нарушение, и извършено ли е виновно.

(4) Споразумението съдържа:

1. датата на сключване на споразумението;

2. собственото, бащиното и фамиленото име и длъжността на наказващия орган;

3. собственото, бащиното и фамиленото име на нарушителя, точния му адрес и единен граждански номер, а в случай че е чужденец – имената, точния адрес, дата на раждане, а ако има информация за това – и място на раждане, по паспорт или заместващ го документ за пътуване с посочване на номер, дата на издаване и издател на документа;

4. датата на акта, въз основа на който е образувано производството, и името, длъжността и местослуженето на актосъставителя;

5. описание на нарушението, датата и мястото, където е извършено, обстоятелствата, при които е извършено, както и на доказателствата, които го потвърждават;

6. законовите разпоредби, които са били нарушени виновно;

7. вида и размера на административното наказание;

8. вещите, които се отнемат в полза на държавата;

9. разпореждането с веществените доказателства;

10. банкова сметка, по която да се заплати дължимата глоба.

(5) Споразумението се подписва от наказващия орган и от лицето, срещу което е съставен актът за установяване на административно нарушение.

(6) Когато е съставен акт за установяване на административно нарушение за няколко нарушения, споразумение може да се сключи и само за някои от нарушенията.

(7) В случаите по ал. 6, признанието на лицето, с което е сключено споразумение по въпросите, посочени в ал. 3, не може да се използва като доказателство за виновността му за другите нарушения, за които е съставен актът за установяване на административно нарушение.

(8) Когато със споразумението се налага административно наказание глоба – самостоятелно или с друго наказание, наказващият орган определя глобата в размер на 70 на сто от минимума или от точно определения размер, предвиден за извършеното нарушение, а когато в закона не е предвиден минимум, наказващият орган определя размера на глобата в размер, не повече от 70 на сто от половината от максимума. Другите видове административни наказания се определят по правилата на чл. 27, ал. 1 – 4.

(9) Със споразумението страните не могат да договарят режим на отнемане на вещи в полза на държавата, различен от този по чл. 20 и 21. Когато със споразумението се извършва разпореждане с веществени доказателства или се отнемат в полза на държавата вещи, които не принадлежат на нарушителя, за сключването му е

необходимо писмено съгласие на собственика на вещите, което става неразделна част от споразумението. В случай че собственикът не даде съгласие за разпореждане с веществен доказателства или за отнемане на вещи в полза на държавата или не може да бъде открит, наказващият орган се произнася по въпроса за веществените доказателства и за отнемането на вещите в полза на държавата с наказателно постановление, което подлежи на обжалване по реда на чл. 63.

(10) Когато със споразумението е наложено административно наказание глоба, нарушителят приема да заплати размера на глобата в 14-дневен срок от сключването на споразумението.

(11) Споразумението влиза в сила от датата на подписването му, а ако с него е наложено административно наказание глоба, то влиза в сила от датата на заплащане на глобата. Споразумението е окончателно и има последиците на влязло в сила наказателно постановление.

(12) В случай че до сключване на споразумението пострадалият е направил искане пред наказващия орган за обезщетяване на причинените му вреди по реда на чл. 45, наказващият орган го уведомява за сключеното споразумение и за възможността да предяви иска си по общия ред.

(13) В случай че глобата не бъде платена в срока по ал. 10, наказващият орган обявява, че споразумение не е постигнато с мотивирано постановление, което не подлежи на обжалване и протест, и издава наказателно постановление.

(14) Когато споразумение не бъде постигнато, наказващият орган издава наказателно постановление, като не може да ползва признанието на лицето, срещу което е съставен акт за установяване на административно нарушение, по въпросите, посочени в ал. 3, като доказателство за виновността му.

(15) Издаването на наказателно постановление, без да е направено предложение по ал. 1, изречение второ не съставлява съществено нарушение на процесуалните правила.

(16) Алинеи 1 – 15 се прилагат съответно за еднолични търговци и за юридически лица.

(17) Алинеи 1 – 16 не се прилагат, когато в специален закон е предвидено друго.“

§ 18. В глава трета наименованието на раздел V се изменя така:

„Раздел V

Обжалване на наказателните постановления, предупрежденията, резолюциите и електронните фишове“

Предложение на народния представител Искрен Веселинов и група народни представители:

§ 18 става § 22 и в наименованието на глава Трета, раздел V след думата „постановления,“ се добавя „решения,“.

Комисията подкрепя предложението.

Комисията подкрепя по принцип текста на вносителя и предлага следната редакция на § 18, който става § 21:

§ 21. В глава трета наименованието на раздел V се изменя така:

„Раздел V

Обжалване на наказателните постановления, решения, предупрежденията, резолюциите и електронните фишове“

§ 19. Създава се чл. 58б:

„Чл. 58б. На обжалване и протестиране подлежат:

1. наказателното постановление;
2. предупреждението по чл. 28;
3. резолюцията за прекратяване на административнонаказателното производство;
4. електронният фиш.“

Предложение на народния представител Искрен Веселинов и група народни представители:

§ 19 става § 23 и в него думите „чл. 58б“ се заменят с „чл. 58е“.

Комисията подкрепя по принцип предложението.

Комисията подкрепя по принцип текста на вносителя и предлага следната редакция на § 19, който става § 22:

§ 22. В глава трета, раздел V се създава чл. 58д:

„Чл. 58д. На обжалване и протестиране подлежат:

1. наказателното постановление;
2. предупреждението по чл. 28;
3. резолюцията за прекратяване на административнонаказателното производство;
4. електронният фиш.“

§ 20. Член 59 се изменя така:

„Чл. 59. (1) Актовете на наказващия орган по чл. 58б подлежат на обжалване или протестиране пред районния съд, в района на който е извършено или довършено нарушението, а за нарушенията, извършени в чужбина - пред Софийския районен съд.

(2) Нарушителят, поискалият обезщетение и собственикът на вещите, с които е извършено разпореждане или са отнети в полза на държавата, ако не е нарушител, могат да обжалват актовете по чл. 58б в 14-дневен срок от връчването им, а прокурорът може да подаде протест в 14-дневен срок от издаването им.“

Предложение на народния представител Искрен Веселинов и група народни представители:

§ 20 става § 24 и в него навсякъде думите „чл. 58б“ се заменят с „чл. 58е“.

Комисията подкрепя по принцип предложението.

Комисията подкрепя по принцип текста на вносителя и предлага следната редакция на § 20, който става § 23:

§ 23. Член 59 се изменя така:

„Чл. 59. (1) Актовете по чл. 58д подлежат на обжалване или протестиране пред районния съд, в района на който е извършено или довършено нарушението, а за нарушенията, извършени в чужбина - пред Софийския районен съд.

(2) Нарушителят, поискалият обезщетение и собственикът на вещите, с които е извършено разпореждане или са отнети в полза на държавата, ако не е нарушител, може да обжалват актовете по чл. 58д в 14-дневен срок от връчването им, а прокурорът може да подаде протест в 14-дневен срок от издаването им.“

§ 21. Член 60 се изменя така:

„Чл. 60. (1) Обжалването и протестирането на актовете по чл. 58б става чрез наказващия орган, който ги е издал. В жалбата или протеста се посочват всички доказателства, на които жалбоподателят или прокурорът се позовава.

(2) В седемдневен срок от получаване на жалбата или протеста наказващият орган ги изпраща заедно с цялата преписка на съответния районен съд, като в съпроводителното писмо посочва и доказателствата в подкрепа на обжалвания или протестиран акт, както и електронен адрес, на който да бъде призоваван.“

Предложение на народния представител Искрен Веселинов и група народни представители:

§ 21 става § 25.

Комисията подкрепя по принцип предложението.

Комисията подкрепя текста на вносителя за § 21, който става § 24, като в ал. 1 думите „чл. 58б“ се заменят с „чл. 58д“, а ал. 2 думата „седемдневен“ се заменя със „7-дневен“.

§ 22. В чл. 61 се правят следните изменения и допълнения:

1. Алинея 1 се изменя така:

„(1) При разглеждане на делото пред районния съд се призовават нарушителят, поискалия обезщетение, включително този по чл. 55, ал. 2, собственикът на вещите, с които е извършено разпореждане или са отнети в полза на държавата, ако не е нарушител, наказващият орган или учреждението, или организацията, чийто орган е издал акта по чл. 58б, т. 4, както и допуснатите от съда свидетели.“

2. Създава се нова ал. 2:

„(2) В производството пред районния съд страните могат да се представляват от:

1. адвокат;

2. съпруг, възходящ или низходящ роднина на нарушителя, на поискалия обезщетение или на собственика на вещите, с които е извършено разпореждане или са отнети в полза на държавата, ако не е нарушител;

3. юрисконсулт или друг служител с юридическо образование в наказващия орган, при учрежденията, предприятията, организациите, юридическите лица и едноличните търговци.“

3. Създава се ал. 3:

„(3) Наказващият орган или учреждението или организацията, чийто орган е издал акта по чл. 58б, т. 4, може да се призовава чрез посочения по делото електронен адрес. Електронното съобщение се смята за връчено, когато адресатът изпрати потвърждение за получаването му чрез обратно електронно съобщение, активиране на електронна препратка или изтеглянето му от информационната система на компетентната администрация.“

4. Досегашната ал. 2 става ал. 4.

Предложение на народния представител Искрен Веселинов и група народни представители:

§ 22 става § 26 и в него навсякъде думите „чл. 58б“ се заменят с „чл. 58е“.

Комисията подкрепя по принцип предложението.

Комисията подкрепя текста на вносителя за § 22, който става § 25, като в него навсякъде думите "чл. 58б" се заменят с "чл. 58д".

§ 23. Член 63 се изменя така:

„Чл. 63. (1) Районният съд в състав само от един съдия разглежда делото и се произнася с решение.

(2) С решението си съдът може:

1. да отмени акта по чл. 58б;

2. да измени акта по чл. 58б;

3. да потвърди акта по чл. 58б;

4. да отмени наказателното постановление и да предупреди нарушителя, че при извършване на друго административно нарушение от същия вид, представляващо маловажен случай, в едногодишен срок от влизането в сила на съдебния акт, за това друго нарушение ще му бъде наложено административно наказание;

5. да отмени акта по чл. 58б и да прекрати административнонаказателното производство.

(3) Съдът отменя акта по чл. 58б, когато:

1. при издаването му е допуснато неправилно приложение на материалния закон;

2. в административнонаказателното производство е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила.

(4) Съдът отменя наказателното постановление, когато прецени, че са налице предпоставките по чл. 28, ал. 1. В този случай съдът с решението предупреждава нарушителя, че при извършване на друго административно нарушение от същия вид, представляващо маловажен случай, в едногодишен срок от влизането в сила на съдебния акт, за това друго нарушение ще му бъде наложено административно наказание и се произнася по въпроса какво да стане с веществените доказателства, отнетите вещи в полза на държавата и разноските по делото.

(5) Съдът може да отмени наказателното постановление и само в някои негови части.

(6) Съдът изменя акта по чл. 58б, когато се налага:

1. да приложи закон за същото, еднакво или по-леко наказуемо нарушение, без съществено изменение на обстоятелствата на нарушението;

2. да намали размера на наложеното административно наказание или да го замени с по-леко по вид от предвидените за същото нарушение;

3. да замени наложеното административно наказание с по-леко по вид в случаите по чл. 15, ал. 2;

4. да намали размера на наложената имуществена санкция;

5. да отмени или измени акта по чл. 58б в частта относно приложението на чл. 20 – 21 или разпореждането с веществените доказателства;

6. да намали или увеличи размера на обезщетението.

(7) Съдът може да увеличи размера на определеното обезщетение само ако има съответна жалба на лицето, поискала обезщетение.

(8) Съдът потвърждава акта по чл. 58б, когато не са налице основания за неговата отмяна или изменение.

(9) Съдът отменя акта по чл. 58б и прекратява административнонаказателното производство, когато това е предвидено в закон.“

Предложение на народния представител Искрен Веселинов и група народни представители:

§ 23 става § 27 и в него навсякъде думите „чл. 58б“ се заменят с „чл. 58е“.

Комисията подкрепя по принцип предложението.

Комисията подкрепя по принцип текста на вносителя и предлага следната редакция на § 23, който става § 26:

§ 26. Член 63 се изменя така:

„Чл. 63. (1) Районният съд разглежда делото в състав от един съдия и се произнася с решение.

(2) С решението си съдът може да:

1. отмени акта по чл. 58д;

2. отмени наказателното постановление и да предупреди нарушителя, че при извършване на друго административно нарушение от същия вид, представляващо маловажен случай, в едногодишен срок от влизането в сила на съдебния акт, за това друго нарушение ще му бъде наложено административно наказание;

3. отмени акта по чл. 58д и да прекрати административнонаказателното производство;

4. измени акта по чл. 58д;

5. потвърди акта по чл. 58д.

(3) Съдът отменя акта по чл. 58д, когато:

1. при издаването му е допуснато неправилно приложение на материалния закон;

2. в административнонаказателното производство е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила.

(4) Съдът отменя наказателното постановление, когато прецени, че е налице маловажен случай на административно нарушение. В този случай съдът с решението предупреждава нарушителя, че при извършване на друго административно нарушение от същия вид, представляващо маловажен случай, в едногодишен срок от влизането в сила на съдебния акт, за това друго нарушение ще му бъде наложено административно наказание. Съдът се произнася и по въпроса за веществените доказателства, отнетите вещи в полза на държавата и разноските по делото.

(5) Съдът може да отмени наказателното постановление и само в някои негови части.

(6) Съдът отменя акта по чл. 58д и прекратява административнонаказателното производство, когато това е предвидено в закон.

(7) Съдът изменя акта по чл. 58д, когато се налага да:

1. приложи закон за същото, еднакво или по-леко наказуемо нарушение, без съществено изменение на обстоятелствата на нарушението;

2. намали размера на наложеното административно наказание или да го замени с по-леко по вид от предвидените за същото нарушение;

3. замени наложеното административно наказание с по-леко по вид в случаите по чл. 15, ал. 2;

4. намали размера на наложената имуществена санкция;

5. отмени или измени акта по чл. 58д в частта относно прилагането на чл. 20 и 21 или разпореждането с веществените доказателства;

6. намали или увеличи размера на обезщетението.

(8) Съдът може да увеличи размера на определеното обезщетение само ако има съответна жалба от лицето, поискало обезщетение.

(9) Съдът потвърждава акта по чл. 58д, когато не са налице основания за неговата отмяна или изменение.“

Предложение на народния представител Искрен Веселинов и група народни представители:

Създава се нов § 28:

„§ 28. В глава Трета, раздел V се създава чл. 63а:

„Чл. 63а. (1) Решението, с което се налага наказание безвъзмезден труд в полза на обществото или наказание задържане в териториална структура на Министерството на вътрешните работи, подлежи на касационно обжалване пред административния съд на основанията, предвидени в Наказателно-процесуалния кодекс, и по реда на глава дванадесета от Административнопроцесуалния кодекс, освен ако в закон е предвидено друго.

(2) Жалбата или протестът се подават в 7-дневен срок от постановяването на решението.

(3) Административният съд разглежда делото в състав от трима съдии в закрито заседание, освен ако постанови друго, не по-късно от три дни от датата на получаване на жалбата или протеста.

(4) Решението на административния съд е окончателно.“

Комисията подкрепя по принцип предложението.

Предложение от н.п. Христиан Митев по реда на чл. 83, ал. 5, т. 2 от ПОДНС:

В ал. 2 думата „7-дневен“ се заменя с „14-дневен“, а в ал. 3 думата „закрито“ се заменя с „открито“.

Комисията подкрепя предложението.

Комисията предлага да се създаде нов § 27:

§ 27. В глава трета, раздел V се създава чл. 63а:

„Чл. 63а. (1) Решението, с което се налага наказание безвъзмезден труд в полза на обществото, подлежи на касационно обжалване пред административния съд на основанията, предвидени в Наказателно-процесуалния кодекс, и по реда на глава дванадесета от Административнопроцесуалния кодекс, освен ако в закон е предвидено друго.

(2) Жалбата или протестът се подават в 14-дневен срок от постановяването на решението.

(3) Административният съд разглежда делото в състав от трима съдии в открито заседание, не по-късно от три дни от датата на получаване на жалбата или протеста.

(4) Решението на административния съд е окончателно“.

§ 24. В глава трета, раздел V се създават чл. 63а – 63г:

„Чл. 63а. (1) Районният съд може да проведе съкратено съдебно производство:

1. когато наказателното постановление е обжалвано само в частта за вида или размера на административното наказание или размера на имуществената санкция, или за отнетите в полза на държавата вещи или разпореждането с веществените доказателства, или за размера на присъденото обезщетение и нарушителят, едноличният търговец или юридическото лице признава фактите, изложени в обстоятелствената част на наказателното постановление, и изразява съгласие да не се събират доказателства за тези факти;

2. в случаите по чл. 79б, ал. 3.

(2) В случаите по ал. 1, т. 1 искане за провеждане на съкратено съдебно производство може да се направи:

1. с жалбата, в който случай съдът призовава само страните по делото;

2. в съдебно заседание, най-късно до даване ход на съдебното следствие.

(3) В случаите по ал. 1, т. 1 съдът с определение обявява, че при постановяване на решението ще ползва признанието, без да събира доказателства за фактите, изложени в обстоятелствената част на наказателното постановление. Съдът в мотивите на решението приема за

установени обстоятелствата, изложени в обстоятелствената част на наказателното постановление, като се позовава на направеното признание и на доказателствата, които го подкрепят.

(4) В случаите по ал. 1, т. 2 съдът с определение обявява, че при постановяване на решението ще приема за установени обстоятелствата, изложени в обстоятелствената част на наказателното постановление. Съдът в мотивите на решението приема за установени обстоятелствата, изложени в обстоятелствената част на наказателното постановление, като се позовава на доказателствата, които го подкрепят.

(5) В случаите по ал. 1, т. 1 районният съд може:

1. да измени наказателното постановление, като:

а) намали размера на наложеното административно наказание, или да го замени с по-леко по вид от предвидените за същото нарушение;

б) да замени наложеното административно наказание с по-леко по вид в случаите по чл. 15, ал. 2;

в) намали размера на наложената имуществена санкция;

г) отмени или измени наказателното постановление в частта относно приложението на чл. 20 – 21 или разпореждането с веществените доказателства;

д) намали или увеличи размера на обезщетението;

2. да потвърди наказателното постановление;

3. да отмени наказателното постановление и да прекрати административнонаказателното производство, когато това е предвидено в закон.

(6) В случаите по ал. 1, т. 2 районният съд може:

1. да измени наказателното постановление, като:

а) намали размера на наложеното административно наказание временно лишаване от право да се упражнява определена професия или дейност;

б) отмени или измени наказателното постановление в частта относно приложението на чл. 20 – 21 или разпореждането с веществените доказателства;

в) намали или увеличи размера на обезщетението;

2. да потвърди наказателното постановление;

3. да отмени наказателното постановление и да прекрати административнонаказателното производство, когато това е предвидено в закон – в частта относно наложено друго по вид административно наказание, наред с глобата, разпореждането с веществените доказателства, отнетите вещи в полза на държавата или присъденото обезщетение.

(7) Съдът може да увеличи размера на определеното обезщетение по ал. 5, т. 1, буква „д“ или по ал. 6, т. 1, буква „в“ само ако има съответна жалба на лицето, поискало обезщетение.

(8) Доколкото в ал. 1 – 7 няма особени правила, прилагат се общите правила.

Чл. 63б. Решението на районния съд подлежи на касационно обжалване пред административния съд на основанията, предвидени в Наказателно-процесуалния кодекс, и по реда на глава дванадесета от Административнопроцесуалния кодекс.

Чл. 63в. В предвидените от закона случаи съдът може да прекрати производството с определение, което подлежи на обжалване с частна жалба пред административния съд.

Чл. 63г. (1) В производствата пред районния и административния съд, както и в касационното производство страните имат право на присъждане на разноси по реда на Административнопроцесуалния кодекс.

(2) Ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл. 36 от Закона за адвокатурата.

(3) В полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт или друг служител с юридическо образование.

(4) В полза на учреждението или организацията, чиито орган е издал акта по чл. 58б, се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт или друг служител с юридическо образование.

(5) В случаите по ал. 3 и 4 размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ.”

Предложение на народния представител Искрен Веселинов и група народни представители:

§ 24 става § 29 и в него думите „чл. 63а – 63г“ се заменят с „чл. 63б – 63д“ и съответно се преномерират членовете.

Комисията подкрепя предложението.

Комисията подкрепя по принцип текста на вносителя и предлага следната редакция на § 24, който става § 28:

§ 28. В глава трета, раздел V се създават чл. 63б – 63д:

„Чл. 63б. (1) Районният съд може да проведе съкратено съдебно производство:

1. когато наказателното постановление е обжалвано само в частта за вида или размера на административното наказание или размера на имуществената санкция, или за отнетите в полза на

държавата вещи или разпореждането с веществените доказателства, или за размера на присъденото обезщетение и нарушителят, едноличният търговец или юридическото лице признава фактите, изложени в обстоятелствената част на наказателното постановление, и изразява съгласие да не се събират доказателства за тези факти;

2. в случаите по чл. 79б, ал. 3.

(2) В случаите по ал. 1, т. 1 искане за провеждане на съкратено съдебно производство може да се направи:

1. с жалбата, като в този случай съдът призовава само страните по делото;

2. в съдебно заседание, най-късно до даване ход на съдебното следствие.

(3) В случаите по ал. 1, т. 1 съдът с определение обявява, че при постановяване на решението ще ползва признанието, без да събира доказателства за фактите, изложени в обстоятелствената част на наказателното постановление. Съдът в мотивите на решението приема за установени фактите, изложени в обстоятелствената част на наказателното постановление, като се позовава на направеното признание и на доказателствата, които го подкрепят.

(4) В случаите по ал. 1, т. 2 съдът с определение обявява, че при постановяване на решението ще приема за установени фактите, изложени в обстоятелствената част на наказателното постановление. Съдът в мотивите на решението приема за установени фактите, изложени в обстоятелствената част на наказателното постановление, като се позовава на доказателствата, които го подкрепят.

(5) В случаите по ал. 1, т. 1 районният съд може да:

1. измени наказателното постановление, като:

а) намали размера на наложеното административно наказание, или да го замени с по-леко по вид от предвидените за същото нарушение;

б) замени наложеното административно наказание с по-леко по вид в случаите по чл. 15, ал. 2;

в) намали размера на наложената имуществена санкция;

г) отмени или измени наказателното постановление в частта относно прилагането на чл. 20 и 21 или разпореждането с веществените доказателства;

д) намали или увеличи размера на обезщетението;

2. потвърди наказателното постановление;

3. отмени наказателното постановление и да прекрати административнонаказателното производството, когато това е предвидено в закон.

(6) В случаите по ал. 1, т. 2 районният съд може да:

1. измени наказателното постановление, като:

а) намали размера на наложеното административно наказание временно лишаване от право да се упражнява определена професия или дейност;

б) отмени или измени наказателното постановление в частта относно прилагането на чл. 20 и 21 или разпореждането с веществените доказателства;

в) намали или увеличи размера на обезщетението;

2. потвърди наказателното постановление;

3. отмени наказателното постановление и да прекрати административнонаказателното производство, когато това е предвидено в закон – в частта относно наложено друго по вид административно наказание, наред с глобата, разпореждането с веществените доказателства, отнетите вещи в полза на държавата или присъденото обезщетение.

(7) Съдът може да увеличи размера на определеното обезщетение по ал. 5, т. 1, буква „д“ или по ал. 6, т. 1, буква „в“ само ако има съответна жалба от лицето, поискало обезщетение.

(8) Доколкото в ал. 1 – 7 няма особени правила, прилагат се общите правила.

Чл. 63в. Решението на районния съд подлежи на касационно обжалване пред административния съд на основанията, предвидени в Наказателно-процесуалния кодекс, и по реда на глава дванадесета от Административнопроцесуалния кодекс.

Чл. 63г. В предвидените от закона случаи съдът може да прекрати производството с определение, което подлежи на обжалване с частна жалба пред административния съд.

Чл. 63д. (1) В производствата пред районния и административния съд, както и в касационното производство страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс.

(2) Ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл. 36 от Закона за адвокатурата.

(3) В полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт или друг служител с юридическо образование.

(4) В полза на учреждениято или организацията, чиито орган е издал акта по чл. 58д, се присъжда и възнаграждение в размер,

определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт или друг служител с юридическо образование.

(5) В случаите по ал. 3 и 4 размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ.”

§ 25. В глава трета наименованието на раздел VI се изменя така: „Влизане в сила на наказателните постановления, предупрежденията, резолюциите и електронните фишове“.

Предложение на народния представител Искрен Веселинов и група народни представители:

§ 25 става § 30 и в наименованието на глава Трета, раздел VI след думата „постановления,“ се добавя „решенията,“.

Комисията подкрепя предложението.

Комисията подкрепя по принцип текста на вносителя и предлага следната редакция на § 25, който става § 29:

§ 29. В глава трета наименованието на раздел VI се изменя така:

„Раздел VI

Влизане в сила на наказателните постановления, решенията, предупрежденията, резолюциите и електронните фишове“

§ 26. В чл. 64 след думите „наказателните постановления“ се поставя запетая и се добавя „предупрежденията, резолюциите и електронните фишове“.

Предложение на народния представител Искрен Веселинов и група народни представители:

§ 26 става § 31.

Комисията подкрепя по принцип предложението.

Комисията подкрепя по принцип текста на вносителя и предлага следната редакция на § 26, който става § 30:

§ 30. В чл. 64, в текста преди буква „а“ след думата „постановления“ се поставя запетая и се добавя „предупрежденията, резолюциите и електронните фишове“.

§ 27. Член 70 се изменя така:

„Чл. 70.(1) На проверка по реда на тази глава подлежат влезлите в сила:

1. наказателни постановления;

2. фишове и електронни фишове;
3. писмени предупреждения към нарушителя;
4. резолюции за прекратяване на административнонаказателното производство, издадени на основание чл. 54, ал. 1, т. 1 – 8;
5. споразумения за приключване на административнонаказателното производство;
6. определения на съда за прекратяване на съдебното производство;
7. решения на районния и на административния съд.

(2) Административнонаказателното производство подлежи на възобновяване, когато:

1. с влязла в сила присъда или решение се установи, че някое от доказателствата, въз основа на които е издаден актът по ал. 1, е неистинско или с невярно съдържание;

2. с влязла в сила присъда или решение се установи, че актосъставител, наказващ орган, съдия, съдебен секретар, прокурор, страна или участник в производството е извършил престъпление във връзка с участието си в административнонаказателното производство;

3. се открият нови обстоятелства или нови доказателства от съществено значение за разкриване на обективната истина, които не са били известни на нарушителя, наказващия орган или съда при постановяване на акта;

4. ако с влязла в сила присъда се установи, че деянието, за което е наложено административното наказание, съставлява престъпление;

5. когато деянието, за което е приключило административнонаказателното производство, съставлява престъпление;

6. с решение на Европейския съд по правата на човека е установено нарушение на Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи, което има съществено значение за преписката или делото;

7. вследствие на допуснато съществено нарушение на процесуалните правила лицето, по отношение на което е издаден актът по чл. 70, ал. 1, наказващият орган или собственикът на вещите, с които е извършено разпореждане или са отнети в полза на държавата, ако не е нарушител, е бил лишен от възможността да участва в административнонаказателното производство или не е бил надлежно представляван, както и когато не е могъл да участва лично или чрез пълномощник по причина на препятствие, което не е могъл да отстрани;

8. с влязло в сила решение на съда се отмени административен акт, констатациите в който са взети предвид от наказващия орган при издаване на акта по ал. 1, т. 1 – 4.”

Предложение на народния представител Искрен Веселинов и група народни представители:

1. § 27 става § 32 и в чл. 70 се създава ал. 3:

„(3) Ал. 2 се прилага и за влезлите в сила решения на съда, с които се налага наказание безвъзмезден труд в полза на обществото или наказание задържане в териториална структура на Министерството на вътрешните работи.“

2. § 28 - § 31 стават съответно § 33 – 36.

Комисията подкрепя по принцип предложението.

Комисията подкрепя по принцип текста на вносителя и предлага следната редакция на § 27, който става § 31:

§ 31. Член 70 се изменя така:

„Чл. 70. (1) На проверка по реда на тази глава подлежат влезлите в сила:

1. наказателни постановления;
2. фишове и електронни фишове;
3. писмени предупреждения към нарушителя;
4. резолюции за прекратяване на административнонаказателното производство, издадени на основание чл. 54, ал. 1, т. 1 – 8;

5. споразумения за приключване на административнонаказателното производство;

6. определения на съда за прекратяване на съдебното производство;

7. решения на районния и на административния съд.

(2) Административнонаказателното производство подлежи на възобновяване, когато:

1. с влязла в сила присъда или решение се установи, че някое от доказателствата, въз основа на които е издаден актът по ал. 1, е неистинско или с невярно съдържание;

2. с влязла в сила присъда или решение се установи, че актосъставител, наказващ орган, съдия, съдебен секретар, прокурор, страна или участник в производството е извършил престъпление във връзка с участието си в административнонаказателното производство;

3. се открият нови обстоятелства или нови доказателства от съществено значение за разкриване на обективната истина, които не са били известни на нарушителя, наказващия орган или съда при постановяване на акта;

4. с влязла в сила присъда се установи, че деянието, за което е наложено административното наказание, съставлява престъпление;

5. деянието, за което е приключило административнонаказателното производство, съставлява престъпление;

6. с решение на Европейския съд по правата на човека е установено нарушение на Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи, което има съществено значение за преписката или делото;

7. вследствие на допуснато съществено нарушение на процесуалните правила лицето, по отношение на което е издаден актът по ал. 1, наказващият орган или собственикът на вещите, с които е извършено разпореждане или са отнети в полза на държавата, ако не е нарушител, е бил лишен от възможността да участва в административнонаказателното производство или не е бил надлежно представляван, както и когато не е могъл да участва лично или чрез пълномощник по причина на препятствие, което не е могъл да отстрани;

8. с влязло в сила решение на съда се отмени административен акт, констатациите в който са взети предвид от наказващия орган при издаване на акта по ал. 1, т. 1 – 4.

(3) Алинея 2 се прилага и за влезлите в сила решения на съда, с които се налага наказание безвъзмезден труд в полза на обществото“.

§ 28. Член 71 се изменя така:

„Чл. 71. (1) Искането за възобновяване може да се направи:

1. в 6-месечен срок от влизане в сила на присъдата или решението – в случаите по чл. 70, ал. 2, т. 1, 2, 4 и 8;

2. в едномесечен срок от узнаване за обстоятелствата по чл. 70, ал. 2, т. 3 и 6;

3. в 6-месечен срок от влизане в сила на акта по чл. 70, ал. 1 – в случаите по чл. 70, ал. 2, т. 7, а ако той не е бил връчен на лицето, по отношение на което е издаден – в 3-месечен срок от уведомяването му за акта.

(2) Искането се подава чрез органа, постановил акта по чл. 70, ал. 1, който незабавно изпраща препис от него на прокурора и другите страни, които не са подали искане за възобновяване, а делото - на административния съд.“

Комисията подкрепя текста на вносителя за § 28, който става § 32, като в ал. 1, т. 3 думата „3-месечен“ се заменя с „тримесечен“.

§ 29. Член 72 се изменя така:

„Чл. 72.(1) Искане за възобновяване на административнонаказателно производство може да направи:

1. прокурор в окръжна прокуратура, а в случаите по чл. 70, ал. 2, т. 4 и 5, когато се касае за престъпление от общ характер - наблюдаващият прокурор;

2. лицето, по отношение на което е издаден актът по чл. 70, ал. 1;

3. собственикът на вещите, с които е извършено разпореждане или са отнети в полза на държавата, когато не е нарушител;

4. наказващият орган.

(2) Лицата по ал. 1, т. 2 и 3 могат да правят искане за възобновяване, когато са нарушени техните права и законни интереси.

(3) Наказващият орган може да прави искане за възобновяване в случаите, когато актът по чл. 70, ал. 1 е отменен или изменен от съда.

(4) Искането за възобновяване не спира изпълнението на влезлия в сила акт, освен ако съдът постанови друго.“

Комисията подкрепя текста на вносителя за § 29, който става § 33, като в ал. 2 думата „могат“ се заменя с „може“.

§ 30. Член 73 се изменя така:

„Чл. 73. (1) Искането за възобновяване се разглежда от административния съд, в съдебния район на който се намира органът, постановил акта по чл. 70, ал. 1.

(2) Административният съд разглежда искането в състав от трима съдии. В случаите, когато се иска възобновяване по акт на административния съд, искането се разглежда от друг състав на съответния административен съд.

(3) Делото се разглежда в открито заседание с призоваване на страните и на прокурор от окръжна прокуратура. Прокурорът може да участва в производството пред съда, ако намери това за необходимо.

(4) Когато намери искането за възобновяване за основателно, административният съд:

1. отменя акта и връща делото или преписката за ново разглеждане, като посочва стадия, от който трябва да започне новото разглеждане;

2. отменя акта и прекратява административнонаказателното производство, когато към момента на издаването му са били налице основанията за това;

3. отменя акта и решава делото по същество.

(5) Решението на административния съд е окончателно.“

Комисията подкрепя текста на вносителя за § 30, който става § 34.

§ 31. Създава се чл. 79б:

„Чл. 79б. (1) В случай че нарушителят не желае да обжалва наказателното постановление в частта относно наложената глоба, може да заплати в 14-дневен срок от връчване на наказателното постановление 80 на сто от нейния размер, освен ако специален закон предвижда намален размер на глобата.

(2) В случаите по ал. 1 наказателното постановление влиза в сила в частта относно наложената глоба от датата на плащането. В случай че нарушителят е обжалвал наказателното постановление и в срока по ал. 1 е заплатил глобата, производството по разглеждане на жалбата в тази част се прекратява, на основание чл. 63в.

(3) Когато с наказателното постановление е наложено и друго по вид административно наказание, наред с глобата, или са отнети вещи в полза на държавата, то подлежи на обжалване само в частта относно размера на кумулативното наказание, разпореждането с веществените доказателства, отнемането на вещи в полза на държавата и присъденото обезщетение по реда на чл. 63а.

(4) Алинеи 1 – 3 се прилагат съответно и при наложена имуществена санкция.“

Комисията подкрепя текста на вносителя за § 31, който става § 35, като в ал. 2 думите "чл. 63в" се заменят с "чл. 63г", а в ал. 3 думите "чл. 63а" се заменят с "чл. 63б".

Предложение на народния представител Искрен Веселинов и група народни представители:

Създава се нов § 37:

§ 37. Създават се чл. 81а – 81е:

„Чл. 81а. (1) Наказанието безвъзмезден труд в полза на обществото се изпълнява от пробационната служба по настоящ адрес на наказания.

(2) Решението на съда, с което е постановено наказанието, се изпраща на съответната пробационна служба и се организира от пробационен служител.

(3) Не може да се полага безвъзмезден труд в полза на физически лица, еднолични търговци или търговски дружества, в които няма държавно или общинско участие.

Чл. 81б. (1) Безвъзмездният труд се изпълнява на обекти на Държавно предприятие „Фонд затворно дело“ и обекти, утвърдени от съответния пробационен съвет.

(2) При определянето на обектите, в които се изпълнява безвъзмезден труд в полза на обществото, се отчитат трудовите умения, квалификацията и работоспособността на наказания. Когато наказаният е непълнолетното лице се отчита и режима и условията за работа, установени за непълнолетните.

(3) На наказания се възлага работа до три часа дневно в извънработно време или за пълен работен ден в един от празничните или почивните дни, когато наказаният работи по трудово или служебно правоотношение.

(4) По време на платен годишен отпуск или ако наказаният е безработен, може да му бъде възложена работа за не повече от 56 часа месечно при спазване разпоредбите на Кодекса на труда.

(5) Надзорът върху наказания по време на работа се осъществява от пробационния служител или определено от него длъжностно лице.

Чл. 81в. Ако след изтичането на календарния срок за полагане на безвъзмезден труд в полза на обществото определен брой часове не са отработени, задължението на наказания за отработването им се погасява.

Чл. 81г. (1) Когато наказаният не изпълни задължението си за полагане на безвъзмезден труд въпреки създадените за това условия, съответният пробационен служител внася в пробационния съвет доклад с предложение за замяна или за освобождаване на наказания от изпълнение на наказанието.

(2) Пробационният съвет въз основа на доклада по ал. 1 и в 7-дневен срок от заседанието си, на което е разгледано предложението на пробационния служител, внася предложение в районния съд, в района, на който се изпълнява наказанието, за:

1. замяна изцяло или отчасти на наказанието безвъзмезден труд в полза на обществото със задържане в териториална структура на Министерството на вътрешните работи за срок до 7 денонощия, като 8 часа безвъзмезден труд се заменят с 1 денонощие задържане в териториална структура на Министерството на вътрешните работи;

2. освобождаване на наказания от изпълнение на наказанието - когато безвъзмездният труд не може да бъде положен по уважителни причини - продължително заболяване на осъдения, настъпила трайна или временна неработоспособност и други.

(2) Съдът разглежда делото в състав от един съдия в открито съдебно заседание и се произнася с определение. В случаите по ал. 1, т. 1 определението на съда, подлежи на обжалване пред административния съд по реда на глава тринадесета от Административнопроцесуалния кодекс.

Чл. 81д. (1) При изпълнението на наказанието безвъзмезден труд в полза на обществото се прилагат и чл. 207-208, чл. 225, 227 и чл. 231 от Закона за изпълнението на наказанията и задържането под стража и чл. 254 – 257 от Правилника за прилагане на Закона за изпълнението на наказанията и задържането под стража.

(2) След приключване на изпълнението на наказанието безвъзмезден труд в полза на обществото пробационният служител изготвя доклад, в който отразява резултатите от изпълнението.

Чл. 81е. Редът за изпълнение на наказанието по чл. 13, ал. 3 се определя в нормативния акт, в който е предвидено административното нарушение, за което се налага това наказание.

Комисията подкрепя по принцип предложението.

Комисията предлага да се създаде нов § 36:

§ 36. Създават се чл. 81а – 81г:

„Чл. 81а. (1) Наказанието безвъзмезден труд в полза на обществото се изпълнява от пробационната служба по настоящ адрес на наказания.

(2) Решението на съда, с което е постановено наказанието, се изпраща на съответната пробационна служба и се организира от пробационен служител.

(3) Не може да се полага безвъзмезден труд в полза на физически лица, еднолични търговци или търговски дружества, в които няма държавно или общинско участие.

Чл. 81б. (1) Безвъзмездният труд се изпълнява на обекти на Държавно предприятие „Фонд затворно дело“ и обекти, утвърдени от съответния пробационен съвет.

(2) При определянето на обектите, в които се изпълнява безвъзмезден труд в полза на обществото, се отчитат трудовите умения, квалификацията и работоспособността на наказания. Когато наказаният е непълнолетното лице се отчита и режима и условията за работа, установени за непълнолетните.

(3) На наказания се възлага работа до три часа дневно в извънработно време или за пълен работен ден в един от празничните или почивните дни, когато наказаният работи по трудово или служебно правоотношение.

(4) По време на платен годишен отпуск или ако наказаният е безработен, може да му бъде възложена работа за не повече от 56 часа месечно при спазване разпоредбите на Кодекса на труда.

(5) Надзорът върху наказаните по време на работа се осъществява от пробационния служител или определено от него длъжностно лице.

Чл. 81в. Ако след изтичането на календарния срок за полагане на безвъзмезден труд в полза на обществото определен брой часове не са отработени, задължението на наказания за отработването им се погасява.

Чл. 81г. (1) При изпълнението на наказанието безвъзмезден труд в полза на обществото се прилагат и чл. 207-208, чл. 225, 227 и чл. 231

от Закона за изпълнението на наказанията и задържането под стража и чл. 254 – 257 от Правилника за прилагане на Закона за изпълнението на наказанията и задържането под стража.

(2) След приключване на изпълнението на наказанието безвъзмезден труд в полза на обществото пробационният служител изготвя доклад, в който отразява резултатите от изпълнението".

Предложение на народния представител Искрен Веселинов и група народни представители:

Създава се нов § 38:

„§ 38. В чл. 82, ал. 1 се правят следните допълнения:

1. В б. „а“ след думите „наказанието е“ се добавя „задържане в териториална структура на Министерството на вътрешните работи или“;

2. В б. „б“ накрая се добавя „или безвъзмезден труд в полза на обществото“.

Комисията подкрепя по принцип предложението.

Комисията предлага да се създаде нов § 37:

§ 37. В чл. 82, ал. 1, буква „б“ накрая се добавя „или безвъзмезден труд в полза на обществото“.

§ 32. В чл. 83 се създават ал. 3 и 4:

„(3) При правоприемство на юридическото лице след съставяне на акта за установяване на административно нарушение, административнонаказателното производство продължава по отношение на правоприемника. Съставеният акт за установяване на административно нарушение се предявява и връчва на правоприемника. Сроковете по този закон за правоприемника текат от датата на връчване на акта.

(4) При правоприемство на юридическото лице след издаване на наказателното постановление, предупреждението или резолюцията на наказващия орган, административнонаказателното производство продължава по отношение на правоприемника. Издаденото наказателно постановление, предупреждение или резолюция се връчва на правоприемника. Сроковете по този закон за правоприемника текат от датата на връчване на акта.“

Предложение на народния представител Искрен Веселинов и група народни представители:

§ 32 - § 41 се преномерират съответно на § 39 - § 48.

Комисията подкрепя по принцип предложението.

38. Комисията подкрепя текста на вносителя за § 32, който става §

§ 33. В чл. 83а се правят следните изменения и допълнения:

1. Създава се нова ал. 5:

„(5) При определяне размера на имуществената санкция се вземат предвид тежестта на извършеното престъпление, финансовото състояние на юридическото лице, съдействието за разкриване на престъплението и за възстановяване на вредите от престъплението, размерът на облагата и други обстоятелства.“

2. Досегашните ал. 5 и 6 стават съответно ал. 6 и 7.

3. Създава се ал. 8:

„(8) Отговорността на юридическото лице се погасява с изтичане на срок, равен по продължителност на този по чл. 81, ал. 3 от Наказателния кодекс, считано от датата на извършване на престъплението, от което се е обогатило или би се обогатило юридическото лице.“

39. Комисията подкрепя текста на вносителя за § 33, който става §

§ 34. В чл. 83б, ал. 1 в основния текст думите „по седалището на юридическото лице“ се заменят с „по местоизвършване на престъплението“.

Комисията подкрепя по принцип текста на вносителя и предлага следната редакция на § 34, който става § 40:

§ 40. В чл. 83б, ал. 1, в текста преди т. 1 думите „по седалището на юридическото лице“ се заменят с „по местоизвършване на престъплението“.

§ 35. В чл. 83г се правят следните изменения и допълнения:

1. В ал. 1 се създава т. 3:

„3. насрочва делото за разглеждане в открито съдебно заседание с призоваване на страните.“

2. Създава се нова ал. 2:

„(2) Определението на съда по ал. 1, т. 1 и 2 подлежи на обжалване и протест по реда на глава двадесет и втора от Наказателно-процесуалния кодекс.“

3. Досегашните ал. 2-7 стават съответно ал. 3-8.

4. Досегашната ал. 8 става ал. 9 и в нея:

а) създава се ново изречение първо:

„Решението заедно с мотивите се обявява в съдебно заседание с призоваване на страните или им се съобщава писмено, че е изготвено.“;

б) досегашното изречение първо става изречение второ.

Комисията подкрепя по принцип текста на вносителя и предлага следната редакция на § 35, който става § 41:

§ 41. В чл. 83г се правят следните изменения и допълнения:

1. В ал. 1 се създава т. 3:

„3. насрочва делото за разглеждане в открито съдебно заседание с призоваване на страните.“

2. Създава се нова ал. 2:

„(2) Определението на съда по ал. 1, т. 1 и 2 подлежи на обжалване и протест по реда на глава двадесет и втора от Наказателно-процесуалния кодекс.“

3. Досегашните ал. 2-6 стават съответно ал. 3-7.

4. Досегашната ал. 7 става ал. 8 и в нея думата „ал. 6“ се заменя с „ал. 7“.

5. Досегашната ал. 8 става ал. 9 и в нея се създава ново изречение първо: „Решението заедно с мотивите се обявява в съдебно заседание с призоваване на страните или им се съобщава писмено, че е изготвено.“, а досегашното изречение първо става изречение второ.

Комисията предлага да се създаде нов § 42:

§ 42. В чл. 83д, ал. 1 думите „ал. 6“ се заменят с „ал. 7“.

§ 36. В § 1 от Допълнителната разпоредба се правят следните изменения и допълнения:

1. Досегашният текст става ал. 1 и в нея се създават т. 4 – 7:

„4. „Маловажен случай“ е този, при който извършеното нарушение от физическо лице или неизпълнение на задължение от едноличен търговец или юридическо лице към държавата или община, с оглед на липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства, представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушение или на неизпълнение на задължение от съответния вид.

5. „Явно маловажен случай“ на нарушение е налице, когато деянието разкрива явно незначителна степен на обществена опасност.

6. „Нарушение от същия вид от физическо лице или неизпълнение на задължение от едноличен търговец или юридическо лице към държавата или община от същия вид“ е това нарушение от физическо лице или неизпълнение на задължение от едноличен търговец или юридическо лице към държавата или община, което осъществява признаците на същия основен състав на административното нарушение, независимо дали осъществява признаците на квалифициран или привилегирован състав.“

2. Създава се ал. 2:

„(2) Предвиденото наказание за повторно нарушение от физическо лице или неизпълнение на задължение от едноличен търговец или юридическо лице към държавата или община се налага, когато нарушението от физическото лице или неизпълнението на задължение от едноличен търговец или юридическо лице към държавата или община е извършено в едногодишен срок от влизане в сила на акт, с който е наложено административно наказание за нарушение от същия вид или имуществена санкция за неизпълнение на задължение от същия вид, освен ако в специален закон е предвидено друго.“

Комисията подкрепя текста на вносителя за § 36, който става § 43, като в т. 1 думите „т. 4-7“ се заменят с „т. 4-6“.

ПРЕХОДНИ И ЗАКЛЮЧИТЕЛНИ РАЗПОРЕДБИ

Комисията подкрепя текста на вносителя за наименованието на подразделението.

§ 37. Неприклучилите производства пред наказващите органи, чиято компетентност се променя, се разглеждат от наказващите органи, пред които са образувани.

Комисията подкрепя по принцип текста на вносителя и предлага следната редакция на § 37, който става § 44:

§ 44. Неприклучилите до влизането в сила на този закон производства пред наказващите органи, чиято компетентност се променя, се разглеждат от наказващите органи, пред които са образувани.

§ 38. Неприклучилите производства пред съд, чиято подсъдност се променя, се довършват от съда, пред който са образувани.

Комисията подкрепя по принцип текста на вносителя и предлага следната редакция на § 38, който става § 45:

§ 45. Неприклучилите до влизането в сила на този закон производства пред съд, чиято подсъдност се променя, се довършват от съда, пред който са образувани.

§ 39. Неприклучилите производства, образувани въз основа на мотивирано постановление по чл. 83б, чиято подсъдност се променя, се разглеждат от съдилищата, пред които са образувани.

Комисията подкрепя по принцип текста на вносителя и предлага следната редакция на § 39, който става § 46:

§ 46. Неприклучилите до влизането в сила на този закон производства, образувани въз основа на мотивирано постановление по

чл. 83б, чиято подсъдност се променя, се разглеждат от съдилищата, пред които са образувани.

§ 40. Останалите разпоредби на този закон се прилагат от влизането им в сила и за процесуалните действия, които предстоят по незавършени административнонаказателни производства.

Комисията не подкрепя текста на вносителя и предлага § 40 да бъде отхвърлен.

Предложение от н. п. Христиан Митев по реда на чл. 83, ал. 5, т. 2 от ПОДНС:

В Закона за движението по пътищата се създава чл. 189з:

„Чл. 189з. За нарушения по този закон не се прилагат чл. 28 и 58г от Закона за административните нарушения и наказания“.

Комисията подкрепя предложението.

Комисията предлага да се създаде § 47:

§ 47. В Закона за движението по пътищата (обн., ДВ, бр. 20 от 1999 г., изм., бр. 1 от 2000 г., бр. 43 и 76 от 2002 г., бр. 16 и 22 от 2003 г., бр. 6, 70, 85 и 115 от 2004 г., бр. 79, 92, 99, 102, 103 и 105 от 2005 г., бр. 30, 34, 61, 64, 80, 82, 85 и 102 от 2006 г., бр. 22, 51, 53, 97 и 109 от 2007 г., бр. 36, 43, 69, 88 и 102 от 2008 г., бр. 74, 75, 82 и 93 от 2009 г., бр. 54, 98 и 100 от 2010 г., бр. 10, 19, 39 и 48 от 2011 г., изм. с Решение № 1 от 2012 г. на Конституционния съд на РБ - бр. 20 от 2012 г.; изм. бр. 47, 53, 54, 60 и 75 от 2012 г., бр. 15 и 68 от 2013 г., бр. 53 и 107 от 2014 г., бр. 14, 19, 37, 79, 92, 95, 101 и 102 от 2015 г., бр. 13, 50, 81, 86, 98 и 101 от 2016 г., бр. 9, 11, 54, 58, 77 и 97 от 2017 г., бр. 2, 7, 17, 55, 59, 62, 77, 86 и 105 от 2018 г., бр. 13, 17 и 60 от 2019 г., бр. 51, 60, 69, 71 и 104 от 2020 г.) се създава чл. 189з:

„Чл. 189з. За нарушения по този закон не се прилагат чл. 28 и 58г от Закона за административните нарушения и наказания“.

§ 41. В Закона за съдебната власт се правят следните изменения и допълнения:

1. В чл. 124 се създава ал. 3:

„(3) При противоречива или неправилна практика по тълкуването и прилагането на Закона за административните нарушения и наказания съответните колегии на Върховен касационен съд и Върховен административен съд приемат съвместно тълкувателно постановление.“

2. В чл. 125 накрая се добавя:

„Министерският съвет, министър или колективен орган на власт, създаден със закон, когато имат правомощия по прилагане на съответния закон“.

3. В чл. 129, ал. 1 се създава т. 4:

„4. вносителят на предложението или определен от него представител;“.

Комисията подкрепя по принцип текста на вносителя и предлага следната редакция на § 41, който става § 48:

§ 48. В Закона за съдебната власт (обн., ДВ, бр. 64 от 2007 г.; изм., бр. 69 и 109 от 2008 г., бр. 25, 33, 42, 102 и 103 от 2009 г., бр. 59 от 2010 г., бр. 1, 23, 32, 45, 81 и 82 от 2011 г.; Решение № 10 на Конституционния съд от 2011 г. – бр. 93 от 2011 г.; изм., бр. 20, 50 и 81 от 2012 г., бр. 15, 17, 30, 52, 66, 70 и 71 от 2013 г., бр. 19, 21, 53, 98 и 107 от 2014 г., бр. 14 от 2015 г., бр. 28, 39, 50, 62 и 76 от 2016 г., бр. 13 от 2017 г.; Решение № 1 на Конституционния съд от 2017 г. – бр. 14 от 2017 г.; изм., бр. 63, 65, 85, 90 и 103 от 2017 г., бр. 7, 15, 49 и 77 от 2018 г., бр. 17 от 2019 г.; Решение № 2 на Конституционния съд от 2019 г. – бр. 19 от 2019 г.; изм., бр. 29, 64 и 83 от 2019 г. и бр. 11, 86 и 103 от 2020 г.) се правят следните допълнения:

1. В чл. 124 се създава ал. 3:

„(3) При противоречива или неправилна практика по тълкуването и прилагането на Закона за административните нарушения и наказания съответните колегии на Върховния касационен съд и Върховния административен съд приемат съвместно тълкувателно постановление.“

2. В чл. 125 накрая се поставя запетая и се добавя „Министерският съвет, министър или колективен орган на власт, създаден със закон, когато имат правомощия по прилагане на съответния закон“.

3. В чл. 126, т. 2 след думите „ал. 2“ се добавя „и 3“.

4. В чл. 129, ал. 1 се създава т. 4:

„4. вносителят на предложението или определен от него представител“.

Предложение на народния представител Искрен Веселинов и група народни представители:

Създава се § 49:

„§ 49. В Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража (Обн. - ДВ, бр. 25 от 03.04.2009 г., в сила от 01.06.2009 г.; изм., бр. 74 от 15.09.2009 г., в сила от 15.09.2009 г.; изм., бр. 82 от 16.10.2009 г.; изм., бр. 32 от 27.04.2010 г., в сила от 28.05.2010 г.; доп., бр. 73 от 17.09.2010 г., в сила от 17.09.2010 г.; доп., бр. 81 от 18.10.2011 г.; изм. и доп., бр. 103 от 28.12.2012 г.; изм., бр. 15 от 15.02.2013 г., в сила от 01.01.2014 г.; изм., бр. 68 от 02.08.2013 г., в сила от 02.08.2013 г.; изм., бр. 53 от 27.06.2014 г.; доп., бр. 42 от 09.06.2015 г.; изм., бр. 79 от 13.10.2015 г., в сила от 01.08.2016 г.; изм. и доп., бр. 32 от 22.04.2016 г.; доп., бр. 81

от 14.10.2016 г., в сила от 14.10.2016 г.; изм. и доп., бр. 13 от 07.02.2017 г., в сила от 07.02.2017 г.; изм. и доп., бр. 63 от 04.08.2017 г., в сила от 06.11.2017 г.) в чл. 203, ал. 3, т. 3 накрая се добавя „или по чл. 81г, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания“.

Комисията не подкрепя предложението.

Предложение на народния представител Искрен Веселинов и група народни представители:

Създава се § 50:

„§ 50. В Закона за горите (Обн. - ДВ, бр. 19 от 08.03.2011 г., в сила от 09.04.2011 г.; изм., бр. 43 от 07.06.2011 г.; изм., бр. 38 от 18.05.2012 г., в сила от 01.07.2012 г.; изм. и доп., бр. 60 от 07.08.2012 г.; изм., бр. 82 от 26.10.2012 г., в сила от 26.11.2012 г.; изм., бр. 102 от 21.12.2012 г.; изм., бр. 15 от 15.02.2013 г., в сила от 01.01.2014 г.; изм. и доп., бр. 27 от 15.03.2013 г.; изм., бр. 66 от 26.07.2013 г., в сила от 26.07.2013 г.; изм., бр. 109 от 20.12.2013 г.; изм. и доп., бр. 28 от 28.03.2014 г.; изм., бр. 53 от 27.06.2014 г.; изм., бр. 61 от 25.07.2014 г.; изм., бр. 98 от 28.11.2014 г., в сила от 28.11.2014 г.; изм. и доп., бр. 60 от 07.08.2015 г., в сила от 07.08.2015 г.; изм., бр. 79 от 13.10.2015 г., в сила от 01.08.2016 г.; изм. и доп., бр. 100 от 18.12.2015 г.; изм., бр. 13 от 16.02.2016 г., в сила от 15.04.2016 г.; изм., бр. 15 от 23.02.2016 г.; изм., бр. 57 от 22.07.2016 г.; изм., бр. 61 от 05.08.2016 г., в сила от 05.08.2016 г.; изм., бр. 95 от 29.11.2016 г.; изм. и доп., бр. 13 от 07.02.2017 г.; изм., бр. 58 от 18.07.2017 г., в сила от 18.07.2017 г.; изм. и доп., бр. 103 от 28.12.2017 г., в сила от 01.01.2018 г.; изм. и доп., бр. 17 от 23.02.2018 г., в сила от 23.02.2018 г.; доп., бр. 77 от 18.09.2018 г., в сила от 01.01.2019 г.; изм. и доп., бр. 83 от 09.10.2018 г.; изм., бр. 1 от 03.01.2019 г., в сила от 01.01.2019 г.) се правят следните изменения и допълнения:

1. В чл. 258:

а) досегашният текст става ал.1;

б) създава се ал.2:

„(2) Когато нарушението по ал. 1 е извършено повторно наказанието е глоба от 200 до 400 лв. или безвъзмезден труд в полза на обществото.“.

2. В чл. 260:

а) досегашният текст става ал.1;

б) създава се ал.2:

„(2) Когато нарушението по ал. 1 е извършено повторно наказанието е глоба от 400 до 1 000 лв. или безвъзмезден труд в полза на обществото.“.

3. В чл. 266 се създава ал. 3:

„(2) Когато нарушението по ал. 1 е извършено повторно наказанието е глоба от 500 до 3 000 лв. или безвъзмезден труд в полза на обществото.“.

Комисията подкрепя по принцип предложението.

Комисията предлага да се създаде § 49:

§ 49. В Закона за горите (обн., ДВ, бр. 19 и 43 от 2011 г., бр. 38, 60, 82 и 102 от 2012 г., бр. 15, 27, 66 и 109 от 2013 г., бр. 28, 53, 61 и 98 от 2014 г.; бр. 60, 79 и 100 от 2015 г., бр. 13, 15, 57, 61 и 95 от 2016 г., бр. 13, 58 и 103 от 2017 г., бр. 17, 77 и 83 от 2018 г. и бр. 1 от 2019 г.) се правят следните изменения и допълнения:

1. В чл. 258:

а) досегашният текст става ал. 1;

б) създава се ал. 2:

„(2) Когато нарушението по ал. 1 е извършено повторно, наказанието е глоба от 200 до 400 лв. или безвъзмезден труд в полза на обществото.“.

2. В чл. 260:

а) досегашният текст става ал. 1;

б) създава се ал. 2:

„(2) Когато нарушението по ал. 1 е извършено повторно, наказанието е глоба от 400 до 1 000 лв. или безвъзмезден труд в полза на обществото.“.

3. В чл. 266 се създава ал. 3:

„(3) Когато нарушението по ал. 1 е извършено повторно, наказанието е глоба от 500 до 3 000 лв. или безвъзмезден труд в полза на обществото“.

4. В чл. 272 думите „чл. 256 – 271“ се заменят с „чл. 256, 257, 259, чл. 261 – 265, чл. 267-271“.

Предложение на народния представител Искрен Веселинов и група народни представители:

Създава се § 51:

„§ 51. В Указа за борба с дребното хулиганство (Обн. - ДВ, бр. 102 от 31.12.1963 г.; изм., бр. 36 от 08.05.1979 г.; изм. и доп., бр. 38 от 03.04.1998 г.; доп., бр. 96 от 29.10.2004 г.; в сила от 30.11.2004 г.; изм., бр. 27 от 10.04.2009 г.; изм., бр. 38 от 17.05.2011 г. с РЕШЕНИЕ № 3 от 04.05.2011 г. на КС на РБ по к.д. № 19/2010 г.; изм. и доп., бр. 93 от 25.11.2011 г.; изм., бр. 53 от 27.06.2014 г.) в чл. 1 се правят следните изменения и допълнения:

1. Създава се нова ал. 2:

„(2) Когато дребното хулиганство е извършено повторно се налага и наказание безвъзмезден труд в полза на обществото.“.

2. Досегашната ал. 2 става нова ал. 3.

Комисията подкрепя по принцип предложението.

Комисията предлага да се създаде § 50:

§ 50. В Указ № 904 за борба с дребното хулиганство (обн., ДВ, бр. 102 от 1963 г., изм., бр. 36 от 1979 г., бр. 38 от 1998 г., бр. 96 от 2004 г., бр. 27 от 2009 г., Решение № 3 от 2011 г. на КС на РБ - бр. 38 от 2011 г., бр. 93 от 2011 г. и бр. 53 от 2014 г.) в чл. 1 се правят следните изменения и допълнения:

1. Създава се нова ал. 2:

„(2) Когато дребното хулиганство е извършено повторно, се налага и наказание безвъзмезден труд в полза на обществото“.

2. Досегашната ал. 2 става нова ал. 3.

§ 42. Този закон влиза в сила в едногодишен срок след обнародването му в „Държавен вестник“.

Предложение на народния представител Искрен Веселинов и група народни представители:

§ 42 става § 52.

Комисията подкрепя по принцип предложението.

Комисията подкрепя по принцип текста на вносителя и предлага следната редакция на § 42, който става § 51:

§ 51. Законът влиза в сила една година след обнародването му в „Държавен вестник“.

**ПРЕДСЕДАТЕЛ НА
КОМИСИЯТА ПО ПРАВНИ ВЪПРОСИ:
АННА АЛЕКСАНДРОВА**